

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

Mirella és az ekhós szekér

A szegények gyógyíre, az urak ostora

Az adott szálig: **Sötét lapok a lomb alatt**

1. A ködös átkelés

Mirella

A strázsa elnehezült léptekkel lépett közelebb, kormos lámpását egészen Mirella arcába tolva. Olcsó pálinka és savanyú káposzta szaga áradt belőle, amint végigmérte a bakon ülő nőt.

– Hova-hova ilyen kora hajnalban, menyecske? – mormogta gyanakvóan, miközben a szekér ponyvája felé sandított. – A vámháznál még a madár se jár.

Mirella teátrális sóhajjal kulcsolta össze a kezét, s szemeit az égre emelte.

– Jaj, tekintetes vitéz uram! A jó szerencse hozta kigyelmedet! – csicseregte mézesmázos, rekedtes hangon. – A szegény öcsémet viszem a városi kuruzslóhoz, mert úgy rázza a hideglelés, mint a nádszálat a vihar! Ha kelmed közelebb hajol, még elkapja ezt a fekete nyavalyát!

Ezzel a lendülettel megemelte a pokróc szélét, ahonnan Borda fojtott, hörgő morgása hallatszott – a fekete jószág zseniálisan alakította a haldokló, veszett beteget. A strázsa a lámpás fényköréből rémülten hőkölt hátra két lépést, és a fegyverét szorosabban magához szorítva köpött egyet a sárba.

– Ördög vigye a nyavalyátokat! – horkantott a katona, és a városszéli sorompó felé intett a dárdájával. – Takarodjatok innen, mielőtt rám hozzátok a rontást!

Mirella nem várt másodszori felszólításra. Csettintett a gyeplővel, a kordé pedig halk nyikorgással gördült át a fakapun, egyenesen a sűrű párahullámok közé.

2. Sötét lapok a lomb alatt

Mirella

A városszéli őrbódó kormos lámpása hamar elenyészett a tejfehér sűrűségben, ahogy a kordé zökkenve hagyta maga mögött a kövezett utat. Mirella csak ekkor mert mélyebb lélegzetet venni, noha a szíve még mindig vadul kalapált a bordái mögött.

– Kimászkodhatsz, te bestia – suttogta hátra halkan, de feszülten. – A marha elhitte a fekete nyavalyát.

A pokróc alól Borda kócos feje bukkant elő. A Fekete Csatlós szaporán forgatta a szemét, feszülten füelve a gomolygó pára neszeit.

- Poroszlók... lehetnek a gázlónál - morogta szaggatottan Borda, s görcsösen kapaszkodott a szekér oldalába. - Nem vagyunk biztonságban.

Mirella a bujdosóktól tanult rejtett ösvény felé kormányozta a lovat. A kordé csöndben gördült a puha mohán, kényelmesen megkerülve az adószedő poroszlóinak főútját. Végül az erdőszélre érve egy hatalmas, öreg tölgyfa terebélyes lombja alatt állították meg a fogatot.

A vén fa menedéket nyújtott a kíváncsi tekintetek elől. Mirella remegő kézzel nyúlt a rejtekhelyhez, s kihúzta a mészégető kunyhójából megszerzett adólajstromot. Borda éber tekintettel kémlelte a bozótot, míg a nő feszülten lapozta a sárguló iratokat. Bármelyik pillanatban felbukkanhatott a veszedelem.